

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne **JUDr. I. L.**, so sídlom v K., správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti **E. a. s.**, so sídlom v K., (pôvodného žalobcu) proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14709-83224/2008/992517-r zo dňa 27. októbra 2008, na odvolanie pôvodného žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. októbra 2009, č. k. 7S/88/2008-132, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/88/2008-132 zo dňa 21. októbra 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/14709-83224/2008/992517-r zo dňa 27. októbra 2007 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť úpadcovi náhradu trov konania v sume 408,92 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie M. a P., s. r. o., so sídlom v B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou pôvodný žalobca žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného č. I/223/14709- 83224/2008/992517-r zo dňa 21. októbra 2009, ktorým žalovaný potvrdil platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len „správca dane“) č. 738/11640/08/Kaş zo dňa 23. júla 2008 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 637.507,- Sk za zdaňovacie obdobie apríl 2004.

Krajský súd v Košiciach posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 20 ods. 1 a § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“ účinného do 30.04.2004) a z ustanovení § 15 ods. 2 a § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) a dospel k záveru, že v daňovom konaní bol skutkový stav zistený dostatočne a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, pričom žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami vznesenými žalobkyňou. Krajský súd dospel k záveru, že žalobkyňa si nespĺnila povinnosti vyplývajúce jej z ustanovenia § 15 ods. 6 zákona o správe daní, neumožnila správcovi dane vykonať daňovú kontrolu a preto krajský súd považoval podmienky pre určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona o správe daní za splnené. Určenie dane takýmto spôsobom je náhradným spôsobom určenia daňovej povinnosti a nepredpokladá výkon ďalšieho dokazovania, ale obmedzuje sa iba na zhodnotenie podkladov, ktoré má správca dane k dispozícii, resp., ktoré si zaobstará a preto úlohou žalovaného bolo iba skúmať, či v danom prípade boli dodržané podmienky na použitie tohto spôsobu určenia dane a zistenie, či správca dane prihliadol na okolnosti, z ktorých vyplývajú pre daňovníka výhody. V danom prípade podľa názoru krajského súdu žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že skončením posledného zdaňovacieho obdobia platiteľ prestal byť platiteľom dane z pridanej hodnoty a zákon spája zánik postavenia daňového subjektu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty so skončením, posledného zdaňovacieho obdobia určeného správcom dane v súvislosti so zrušením

registrácie. Preto samotným skončením posledného zdaňovacieho obdobia určeného správcom dane došlo zo zákona k zániku statusu daňového subjektu byť platiteľom dane z pridanej hodnoty a preto zákon pre zrušenie registrácie daňového subjektu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty nevyžadoval vydanie samostatného rozhodnutia. Preto sa krajský súd stotožnil s právnym záverom žalovaného ako aj správcu dane, že dodávateľ J. N. prestal byť platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) dňa 30.06.1999. Žalobkyňa nepreukázala, že jej dodávateľ J. N. sa stal platiteľom dane z pridanej hodnoty po uvedenom termíne zo zákona, preto dokazovanie smerujúce k zisteniu, či k zdaniteľnému plneniu došlo alebo nie je právne irelevantné. Navyiac navrhované dôkazy ako výsluch J. N., prípadne ďalších svedkov ani nebolo možné vykonať, pretože iných svedkov žalobkyňa nekonkretizovala a pobyt J. N. zistený nebol. Taktiež návrh žalobkyne na iniciovanie konania o predbežnej otázke v zmysle článku 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva považoval krajský súd za nedôvodný, pretože do účinnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky do Európskej únie nebola Slovenská republika záväzkom harmonizovať svoju právnu úpravu dane z pridanej hodnoty s komunitárnym právom, najmä so Šiestou smernicou Rady zo dňa 17.05.1977 viazaná. Preto krajský súd považoval rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa za vecne správne a žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úpadcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie úpadca (ďalej len „odvolateľ“) žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Namietal predovšetkým, že krajský súd v podstate prevzal právny názor žalovaného. Ďalej namietal, že rozhodnutie žalovaného ako aj Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len „správca dane“) sú nezákonné, pretože rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť ako aj pre nedostatok dôvodov. Poukazoval na skutočnosť, že dodávateľ J. N. jej predložil Osvedčenie o registrácii platiteľa dane z pridanej hodnoty vydané Daňovým úradom Košice dňa 06.12.1995, na ktorom je uvedené, že dodávateľ je ako platiteľ zaregistrovaný pre daň z pridanej hodnoty od 01.12.1995. Odvolateľ tvrdil, že zákon mu neukladá povinnosť zisťovať, či jeho obchodný partner, s ktorým má obchod uzavrieť je registrovaný ako platiteľ dane z pridanej hodnoty. Podľa odvolateľa správca dane postavil konštrukciu porušenia zákona o dani z pridanej hodnoty na

skutočnosti, že dodávateľ J. N. so správcom dane nespolupracuje, nepreberá listové zásielky a podľa vyjadrenia právneho zástupcu sa na adrese trvalého bydliska nenachádza už 7 rokov a že správca dane vyčerpal už všetky možnosti na skontaktovanie sa s týmto daňovým subjektom. Podľa odvolateľa medzi stranami nie je sporné, že dodávateľ J. N. sa dňom 04.12.1995 stal platiteľom DPH.

Taktiež nie je sporné, že medzi daňovými subjektami došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia v podobe dodania služby, ktorá je predmetom fakturácie. Na rozdiel od správcu dane, ako aj žalovaného, odvolateľ nesúhlasí s právnym názorom, že J. N. nebol v čase uskutočnenia zdaniteľného plnenia platiteľom DPH. Právna norma upravujúca podmienky vzniku postavenia platiteľa DPH rozlišuje prípady povinnej registrácie upravenej v ustanovení § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 289/1995 Z. z. o DPH a dobrovoľnej registrácie vyjadrenej v ustanovení § 4 ods. 4 zákona o DPH. Pokiaľ je u podnikateľa J. N. dôvodné tvrdiť, že dňom 04.12.1995 došlo k vzniku jeho postavenia ako platiteľa DPH aplikáciou dobrovoľnej registrácie, pre ktorú sa nevyžadovalo splnenie predpísanej zákonnej povinnosti (limit obratu), od ktorej by vznikla právna povinnosť k registrácii, potom vzniká relevantná otázka, či postupom podľa § 43 ods. 3 zákona o DPH bolo vôbec možné platne registráciu zrušiť. V tejto súvislosti odvolateľ namietal, že v administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie o zrušení registrácie J. N. ako platiteľa DPH. Ďalej odvolateľ namietal, že bez ohľadu na úvahu, že postavenie platiteľa DPH nemohlo J. N. súladne s právom zaniknúť vôbec, odvolateľ tvrdil, že pokiaľ mu aj určením posledného zdaňovacieho obdobia zaniklo, potom mu zo zákona opäť vzniklo, a to s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona o DPH. V tejto súvislosti odvolateľ poukazoval na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaný v zbierke súdnych rozhodnutí č. 76/2001. Odvolateľ ďalej poukazoval na ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o správe daní“), podľa ktorého je správca dane povinný postupovať súladne so všeobecne záväznými predpismi, chrániť záujem štátu a obcí a dbať pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Taktiež poukazoval na článok 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého možno dane ukladať zákonom, alebo na základe zákona. Ďalej odvolateľ poukazoval na ustanovenia § 15 ods. 5 zákona o DPH v znení účinnom v čase uskutočnenia zdaniteľného plnenia podľa predmetnej faktúry, ak osoba, ktorá nie je platiteľom DPH, vyhotoví daňový doklad alebo uplatní k cene daň, je povinná oznámiť a zaplatiť daň príslušnému daňovému úradu najneskôr do 15 dní od konca mesiaca v ktorom

konala. V zmysle tohto ustanovenia, vo vzťahu k základným zásadám daňového konania a s tým spojených povinnostiach správca dane v daňovom konaní, má správca dane postihovať porušiteľa zákona, ktorému zákon priamo ukladá povinnosť oznámiť správcovi dane, že došlo k neoprávnenému uplatneniu dane k cene aj povinnosť zaplatiť daň príslušnému daňovému úradu.

Podľa názoru odvolateľa správca dane pri rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nevysporiadal sa s dôkazmi pri daňovej kontrole, a to vo vzťahu k odpočtu DPH daňového subjektu na vstupe od dodávateľa J. N., ktorý nevykázal svoju daňovú povinnosť na výstupe a prestal byť platcom DPH a tým mu nevznikla daňová povinnosť na výstupe, pričom odvolateľ predložil všetky potrebné účtovné doklady preukazujúce vecné plnenia a platby na účty. Správca dane vykonal len miestne zisťovanie so zameraním sa na preverenie hodnovernosti dokladov v súvislosti s podaním daňového priznania a neodvedením DPH.

Ďalej odvolateľ namieta, že postup správca dane v spôsobe nekonvalidnom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť odvolateľovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Odvolateľ na podklade uvedeného namieta postup správca dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, k princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Odvolateľ ďalej poukazoval na Šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS, ktorej podstatou je zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar, alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž a podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu, z čoho vyplýva, či pre posúdenie opodstatnenosti nároku odvolateľa postačuje v tomto prípade zistenie o tom, že dodávateľ nebol registrovaný ako platiteľ dane. Odvolateľ v tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, (teraz článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) predložil Súdnemu dvoru Európskej únie na riešenie predbežne otázky:

1/ či vnútroštátna legislatíva o DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces (najmä s poukazom na čl. 31 ust. § 17 zákona o DPH) môže ukladať povinnosť zisťovania statusu

(registrovaný platiteľ DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platiteľ preukázal?

2/ či je možné považovať daňový doklad, ktorému správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?

3/ či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH za súladne s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

Žalovaný sa k odvolaniu odvolateľa nevyjadril, resp. jeho prípadné vyjadrenie sa v spisovom materiály Krajského súdu v Košiciach sp. zn.7S/88/2008 nenachádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14709- 83224/2008/9925217-r zo dňa 27. októbra 2008, ktorým žalovaný potvrdil platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/11640/08/Kaş zo dňa 23. júla 2008, ktorým správca dane vyrubil úpadcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 637.507,- Sk za zdaňovacie obdobie apríl 2004 a posúdenie, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade so zákonom č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov a v súlade s ustanoveniami zákona o DPH.

V priebehu odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že na majetok obchodnej spoločnosť E.E. a. s., so sídlom v K. bol vyhlásený konkurz, a to uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/52/2009 zo dňa 12.02.2010, pričom za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. I. L., so sídlom v K..

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca pritom konaná v mene a na účet úpadcu.

Podľa § 47 ods. 2 zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody, tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove jednostranné právne úkony, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, najmä jeho príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry. Ten, komu boli príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry udelené, je povinný po ich zániku urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach. Takto urobené úkony majú rovnaké právne účinky, akoby príkaz, poverenie, plnomocenstvo alebo prokúra trvali aj po vyhlásení konkurzu. Náklady týchto úkonov sú pohľadávkou proti podstate.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu prešlo oprávnenie konať za úpadcu na správkyňu konkurznej podstaty a preto sa správkyňa konkurznej podstaty stala v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného žalobkyňou vo veci začatej na základe žaloby podanej úpadcom. Súčasne vyhlásením konkurzu zaniklo plnomocenstvo udelené úpadcom pre advokátsku kanceláriu AK M. a P., s. r. o., so sídlom K., zastúpenú JUDr. I. M..

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Aby daňové orgány mohli vyššie uvedené zásady realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami. Neznamená to však bezbrehé uplatňovanie práva vyplývajúce z vrchnostenského postavenia daňových orgánov. Preto ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych a spoľahlivých zistení.

Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

V zmysle základnej zásady daňového konania sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných zúčastnených v daňovom konaní.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení:

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na:

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona o DPH, odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane majú skutkový základ v protokole o určení dane podľa pomôcok č. 801/321/17504/2007 zo dňa 05.03.2007, vypracovanom Daňovým úradom Bratislava VI, ktorý je v spisovom materiály žalovaného založený v kópii. Z tohto protokolu však nemožno zistiť, kedy a akým spôsobom bol doručený úpadcovi, pretože neobsahuje podpis kontrolovaného subjektu (jeho štatutárneho zástupcu) a konštatovanie v ňom obsiahnuté o prerokovaní, podpísaní a prevzatí zo dňa 28.03.2007 nemá podklad v obsahu pripojeného spisového materiálu. Z obsahu tohto protokolu vyplýva, že daňový subjekt ku kontrole nepredložil účtovnú evidenciu, čím bolo znemožnené uskutočnenie výkonu daňovej kontroly. Na základe tohto protokolu vypracovaného Daňovým úrad Bratislava VI dňa 05.05.2007, Daňový úrad Kráľovský Chlmec vydal platobný výmer č. 738/230/11640/08/Kaş zo dňa 23.07.2008 pričom predložená spisová dokumentácia neobsahuje písomnosti ozrejmujúce dôvodnosť zmeny miestnej príslušnosti správcu dane.

Najvyšší súd ďalej poukazuje, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä vo vzťahu k procesnému postupu vo vyrubovacom konaní, keď správca dane bez akéhokoľvek dokazovania rozhodol len na základe protokolu o určení dane podľa pomôcok, ktorý sám ani nevyhotovil a ku ktorému sa úpadca preukázateľne nevyjadril. Taktiež sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä aké ustanovenia zákona o DPH úpadca porušil a z akého dôvodu žalovaný neakceptoval jej návrhy na vykonanie dokazovania uvedené v odvolaní proti platobnému výmeru. Najvyšší súd považuje za relevantné tvrdenie úpadcu, že pokiaľ sám neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, nemôže byť sankcionovaný z dôvodu nesplnenia si povinnosti iným daňovým subjektom, s ktorým tvrdením sa žalovaný mal tiež zaoberať.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že dodávateľ úpadcu J. N. v čase dodania služby a vystavenia predmetnej faktúry č. 2004/04/01 na sumu 2.046.526,20 Sk z tohto DPH 326.756,30 Sk, už nebol platiteľom DPH, najvyšší súd poukazuje na to, že v spisovom materiály sa o tomto tvrdení žalovaného nenachádza žiaden relevantný doklad. Samotné rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre DPH, ktorým mal byť II. štvrt'rok 1999, na ktoré sa žalovaný ako aj správca dane odvoláva, sa v spisovom materiály nenachádza. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že názor krajského súdu o tom, že zákon pre zrušenie registrácie daňového subjektu ako platiteľa DPH nevyžaduje vydanie rozhodnutia, je nesprávny.

Takto potom správca dane ako aj žalovaný svoje úvahy obsiahnuté v rozhodnutí, založili nie na jednoznačných dôkazoch, čím sa jeho závery javia ako podložené viac úvahami ako dostatočnými dôkazmi.

Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru najvyššieho súdu neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natoľko, aby v nej bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania, doplniť administratívny spis o rozhodnutie, ktorým malo byť určené posledné zdaňovacie obdobie na daň z pridanej hodnoty dodávateľovi žalobcu J. N. a preveriť jeho právoplatnosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia (obdobie od II. štvrtroku 1999 do januára 2004) nevznikla opätovne povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH, a to dosiahnutím zákonným stanoveného obratu. Ďalej bude potrebné vyporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady č. 77/388/EHS o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, konkrétne, či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal. Ďalej, či je možné považovať daňový doklad, o ktorého správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita za nespĺňajúce náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočítania osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený, a či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice v znení účinnom do 01. mája 2004, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a priznal v súdnom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2008 (prevzatie a príprava a podanie žaloby na súd) vo výške 1/13 výpočtového základu za tento rok, t. j. 2 x po 48,63 eura, plus 2 x paušál po 6,30 eura, (§ 11 ods. 1 - do 03.05.2009, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a/ a d/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov – ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.), za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2009 (podanie odvolania dňa 12.12.2009) vo výške 1/6 výpočtového základu za tento rok, t. j. 115,90 eura, plus paušál

6,95 eura, (§ 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.), plus DPH v sume 44,21 eura, ako aj náhradu za súdne poplatky 2 x 66,- eura, všetko spolu v sume 408,92 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť Advokátskej kancelárii AK M. a P., s. r. o., so sídlom v B., na účet vedený v Tatra banke, a. s., č. X. do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júna 2010

JUDr. J. Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková